

hledávka (§ 314 druhý odstavec ex. ř.), a pro otázku, kdy se má skončit dražba zabavených movitých věcí, jakmile docílený výtěžek stačí, by byla uspokojena vykonatelná pohledávka vymáhajícího věřitele (§ 279 ex. ř.). Dovolatelka uvádí, že není účelné, by se takovým žalobám vyhovělo, neboť mohl by prý povinný podat žalobu jen ze zásadních důvodů pokaždé, když učinil na exekuční pohledávku i sebe menší splátku. Takovým žalobám, kdyby byly svévolné, lze snadno zabránit tím, že žalovaný vymáhající věřitel uzná ihned při prvním stání žalobní nárok a že tím žalující povinná strana je nucena zaplatit žalovanému vymáhajícímu věřiteli útraty tohoto sporu (§ 45 c. ř. s.).

Čís. 10787.

Nárok dlužníka proti třetí osobě na složení účtu nelze zabavit k vydobytí peněžité pohledávky.

(Rozh. ze dne 16. května 1931, R I 229/31.)

K vydobytí peněžité pohledávky navrhl vymáhající věřitel povolení exekuce zabavením a přikázáním k vybrání nároku, jenž příslušel dlužníku podle úmluvy proti A-ovi na složení účtu o obchodech sprostředkovaných dlužníkem pro A-a. Soud první stolice exekuci povolil, rekursní soud k rekursu A-a exekuční návrh zamítl. Důvody: Exekuci podléhají jen věci, práva a nároky, jež lze zpeněžit. Nárok na složení účtu není nárokem zpeněžitelným, nýbrž nárokem podpůrným, jenž předpokládá jsoucnost pohledávky. Tvrzený nárok dlužníka proti rekurentu na složení účtu nelze tudíž zabavit.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Jde o exekuci k vydobytí peněžité pohledávky. Jak z druhého dílu exekučního řádu ze dne 27. května 1896, čís. 79 ř. zák., §§ 87—345, plyne, mohou býti předmětem takovéto exekuce jen věci, práva a nároky, jež dopouštějí zpeněžení. Nárok na složení účtu není takovým nárokem, jak správně uvádí rekursní soud, a není proto tvrzený nárok povinného proti poddlužníku na složení účtu zabavitelný. Pokud stěžovatel má za to, že bez zabavení tohoto nároku nelze mu přikročiti ke zpeněžení zabavené pohledávky, přehlíží ustanovení § 301 ex. ř. Není proto dovolací rekurs opodstatněn a nebylo mu vyhověno.

Čís. 10788.

Před samosoudce sborových soudů (§ 7 a) j. n.) patří mimo případy výslovně mu přikázané jen ony rozepře o majetková práva, které jsou přikázány sborovým soudům podle hodnoty předmětu sporu, nikoliv též

rozepře, jež patří před sborové soudy podle povahy nároku ze zvláštního nařízení zákona. Ke sporům posléz jmenovaným patří také spory o žalobách o bezúčinnost nálezů rozhodčích soudů bursovních (čl. XXV. uv. zák. k c. ř. s.).

(Rozh. ze dne 16. května 1931, R I 371/31.)

Žalobu o bezúčinnost nálezu rozhodčího soudu Pražské plodinové bursy soud první stolice (samosoudce při krajském soudě) zamítl. Žalobcovu odvolání, uplatňujícímu zmatek podle § 477 čis. 2 c. ř. s., ježto spor provedl samosoudce, nikoliv senát, odvolací soud vyhověl, zrušil odvolací soud napadený rozsudek i s předchozím řízením pro zmatečnost a uložil prvému soudu, by, vyčkaje pravomoci, znovu věc senátem projednal a rozhodl. Důvody: Odvolání nelze upřítí důvodnost. Podle § 7 a) j. n. mají býti právní rozepře o právech majetkových, jež náležejí před sborové soudy první stolice (§ 50 prvý odstavec, § 51, čis. 1—3 j. n., zák. o ruč. železnic ze dne 5. března 1869, čis. 27 ř. zák. a ze dne 12. července 1902, čis. 147 ř. zák.) projednány a rozhodnuty samosoudcem, nejde-li o hodnotu předmětu sporu přes 20.000 Kč. V souzeném sporu jde ovšem o spor majetkový v hodnotě pod 20.000 Kč, neboť rozhodčím nálezem, o jehož bezúčinnost jde, odsouzena byla žalující strana k zaplacení 4.500 Kč, avšak přesto nenáleží tento spor před samosoudce, nýbrž před senát, ježto spory o bezúčinnost rozhodčích výroků bursovních soudů nepatří ke sporům v § 51 čis. 1—3 uvedeným, nýbrž byly zvláštním zákonným ustanovením, čl. XXV uv. zák. k civ. ř. s. sborovým soudům obchodním podle své povahy přikázány, jakž plyne již z toho, že v § 51 čis. 1—3 nejsou citovány a že patří před sborové soudy, i když jde o hodnotu nikoli přes 5.000 Kč. Ustanovení § 7 a) jur. n. jest vykládati podle intence zákonodárcovy ve shodě s judikaturou nejvyššího soudu (viz sb. n. s. čis. 9456) jen tak, že jen ony rozepře o majetková práva mají býti po případě rozsouzeny samosoudcem, jež patří před sborové soudy první stolice podle hodnoty, třeba tato slova v § 7 a) j. n. nejsou výslovně uvedena. Ježto v souzeném případě spor provedl a rozhodl samosoudce, ač k tomu byl povolán senát, nebyl soud řádně obsazen a rozsudek, jakož i předcházející mu řízení jsou ve smyslu § 477 čis. 2 c. ř. s. zmatečné.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu.

Důvody:

Rozhodnutí odvolacího soudu jest správné a jeho odůvodnění se srovnává s judikaturou nejvyššího soudu, že před samosoudce sborových soudů patří podle § 7 a) j. n. mimo případy výslovně mu přikázané jen ony rozepře o majetková práva, jež jsou přikázány sborovým soudům podle hodnoty předmětu sporu, nikoliv též rozepře, jež patří před sborové soudy podle povahy nároku ze zvláštního nařízení zákona. (Srovnej rozhodnutí čis. 340 a 9456 a co do zásady též čis. 6305 a 6371 sb.

n. s.). K rozepřím, jež jsou sborovým soudům přikázány podle povahy nároku na základě zvláštního předpisu zákona, patří podle čl. XXV uvoz. zák. k c. ř. s. i spory o žalobách o bezúčinnost nálezů rozhodčích soudů bursovních a o takový spor tu jde. Stačí proto odkázati stěžovatele na důvody napadeného usnesení, jichž správnost nevyvrátil.

Čís. 10789.

Byla-li námitka věci právoplatně rozsouzené zamítnuta souhlasnými usneseními nižších soudů, nelze tuto otázku uváděti na přetřes v dovolání důvodem zmatečnosti.

(Rozh. ze dne 16. května 1931, Rv I 487/30.)

Žalobě o zaplacení peněžité pohledávky o b a n i ž š í s o u d y v y n o v ě l y .

N e j v y š š í s o u d dovolání, pokud uplatňovalo zmatek podle § 503 čís. 1 c. ř. s., odmítl, jinak mu nevyhověl. V onom směru uvedl v

d ů v o d e c h :

Žalovaní vznesli již v první stolici námitku věci právoplatně rozsouzené. První soud jednal o této námitce odděleně a zamítl ji usnesením (§ 261 první odstavec c. ř. s.). Na rekurs žalovaných potvrdil rekursní soud usnesení prvního soudu. Tím byla tato otázka vyřízena s konečnou platností (§ 528 c. ř. s.). Marně se žalovaní snažili v dalším řízení, i v první stolici, i v řízení opravném, přivést tuto námitku vždy znova na přetřes, byvše odvolacím soudem již třikrát a též dovolacím soudem v rozhodnutí ze dne 21. června 1928 č. j. Rv I 1768/27 upozornění na pravoplatné rozhodnutí této otázky. Dovolání jest v tomto směru jen nepřipustným dovolacím rekurssem a musilo býti odmítnuto (§§ 526 druhý odstavec a 528 c. ř. s., srovnej k tomu také Neumann 1915 k § 261 str. 1048). Poukaz na předpis § 240 třetí odstavec c. ř. s. spočívá na mylném názoru dovolatelů, že by soud mohl přihlížeti ke zmíněné námitce i tehdy, když byla tato otázka již právoplatně rozhodnuta ve smyslu záporném. Vždyť nelze podle § 42 třetí odstavec j. n. ani k t. zv. absolutní nepřislušnosti přihlížeti, brání-li tomu právoplatné rozhodnutí o téže otázce. Totéž ustanovuje § 462 druhý odstavec c. ř. s., který platí podle § 513 c. ř. s. také pro řízení dovolací.

Čís. 10790.

Požární zdi, třebaže nevyhovují předpisům § 56 stavebního řádu ze dne 8. ledna 1889, čís. 5 z. zák. pro Čechy, neztrácejí ráz požárních zdi. Nelze vydržeti služebnost míti (a otvírati) okna v požární zdi.

(Rozh. ze dne 16. května 1931, Rv I 912/30.)